

EUROWEEK

Gulbene, Lotyšsko

17. 9. – 23. 9. 2015





Euroweek 2015

GULBENE, LOTYŠSKO

**Gulbene Municipality State Gymnasium,
Gulbene**

učitelé:

Kateřina Kárová

Pavel Kraus

studenti:

**Anna Kořařová
Barbora Dyková
Nicola Jacobiová
Robert Poláček**

**Anna Kotorová
Saskie Bureřová
Luboř Krůta
řimon Ekl**



Účastnické školy

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium a SOŠ Rokycany, Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Francie	Lycée Jeanne d'Arc, Nancy
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Litva	Rietavo Lauryno Ivinskio gimnazija, Rietava
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxemburg, Luxemburg
Maďarsko	Kanizsai Dorottya Grammar School, Szombathely
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național "Moise Nicoară", Arad
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Co je Euroweek...

Euroweek je mezinárodní setkávání učitelů a studentů zemí Evropské unie.

Počátky Euroweeku sahají do roku 1992, kdy belgický učitel Jean-Pierre van Wijnsberghe vytvořil základní koncept tohoto projektu a v tomto roce se také v Belgii první ročník Euroweeku uskutečnil.

Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou.

S postupným rozšiřováním Evropské unie rostl i počet škol, zastoupených v projektu. Jak je pro celý projekt typické, školy se do Euroweeku připojují na základě osobních vazeb mezi pedagogy jednotlivých zemí. Ilustrativní je v tomto směru i připojení Gymnázia a SOŠ Rokycany. K účasti na celém projektu byla naše škola vyzvána prostřednictvím našich dlouholetých slovenských přátel z Gymnázia Jána Hollého v Trnavě.

Konkrétní program týdenního setkání je vždy plně v kompetenci hostitelské školy. Některé body programu přitom ovšem zůstávají neměnné. Tradičně se tak uskutečňuje mezinárodní bufet, kde na jedné ploše představují jednotlivé delegace typické národní pochutiny. Dalším stabilním bodem programu jsou předem připravená folklórní (hudební, dramatická,...) vystoupení jednotlivých delegací. Pravidelně bývají do programu zařazovány diskuse studentů k daným tématům, návštěvy hlavního města hostitelské země, prohlídky kulturních či přírodních zajímavostí v okolí.

Účast na projektu přináší studentům neocenitelné zkušenosti. Jak v oblasti vzájemného poznávání a respektování kulturních odlišností v rámci jednotlivých evropských zemí, tak v bližším poznání běžného života v hostitelské zemi. Je totiž pravidlem, že žáci jsou po dobu Euroweeku ubytováni v rodinách žáků hostitelské školy a mohou se tak po skončení oficiálních částí programu lépe seznámit i s dalšími stránkami života v navštívené zemi.

Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách.

A co Euroweek není...

Není to typ projektu, tak jak je dnes známe z celé řady pravidelně vyhlašovaných operačních programů. Ačkoli beze zbytku naplňuje myšlenky, na kterých EU původně vznikla, je paradoxem, že nikdy nebyl ani částečně z prostředků unie financován. Nikdy se totiž nevešel do administrativně vytvořených škatulek programů a výzev a možná je to pro jeho fungování a vyhlídky do budoucna i dobře.

Není tedy projektem z povinnosti, není to projekt uměle vytvořený ve snaze využít bohatých prostředků unijních fondů. Stojí na dobré vůli, ochotě a pracovitosti konkrétních učitelů, kteří rozumějí ideám, na kterých tento projekt vznikl, a kteří dokážou jednou ročně na dobu jednoho týdne přeměnit tyto myšlenky v realitu.

Není to projekt formální, nepotřebuje tedy plnit a dokazovat udržitelnost. Přesto se na letošním setkání v lotyšském Gulbene domluvil harmonogram hostitelských zemí na další tři roky dopředu. V roce 2016 to bude rumunský Arad, v roce 2017 maďarské město Szombathely a v roce 2018 se Euroweek vrátí ke svým počátkům do belgického Kainu.

A nepotřebuje ani monitorovací zprávy. Dostatečnou zpětnou vazbou jsou názory studentů, kteří se Euroweeku zúčastnili. Posuďte sami.

Pavel Kraus

Euroweek očima studentů

Slavnostní zahájení

Když jsem se probudil, neměl jsem ponětí, co můžu od následujícího dne očekávat. Kvůli roli vlajkonoše jsem se oblékl do stylového staročeského kroje a poté jsem snědl velmi vydatnou lotyšskou snídani. Když jsem přijel ke škole, týmy různých národností již čekaly nastoupeny v řadách. Popadl jsem vlajku a postavil jsem se k našemu výběru. Zanedlouho začalo samotné slavnostní zahájení.

Celý Euroweek byl dle mého názoru velmi dobře organizován. Výjimku neudělali ani tady. Vše odstartovalo ve velkém stylu. Nejdříve jsme poslechli představení tamního sboru. Následovalo samotné oficiální zahájení pořadatelky Euroweeku i představení nové vlajky projektu, kterou Lotyšsko pro Euroweek připravilo. Vše vyvrcholilo vypuštěním asi stovky balonků do vzduchu.

Poté se jednotlivé národy začaly řadit do průvodu a dali jsme se do pohybu. Policie uzavřela silnici a kolemjdoucí mohli pozorovat 20 za sebou vlajících vlajek evropských zemí a jejich hrdých reprezentantů. Společně jsme prošli nemalou část Gulbene a průvod jsme zakončili v zdejším kulturním centru.



Všechny delegace se usadily do sálu. Já a ostatní vlajkonoši jsme pochodem přes sál a máváním vlajkami zahájili program. Následovalo několik dechberoucích vystoupení. Od zdejších folkových tanců, přes zpěv evropské hymny až po vydařený rap jednoho z absolventů školy. Následoval přesun zpět do školy a oběd.

Byl jsem od místních studentů upozorněn, že obědy v jídelně stojí za pěknou bačkoru. Já jsem byl ale (až na zdoluhavou frontu) velmi mile překvapen. Taky to bylo asi tím, že se pořadatelé (někdy se zdálo že celé Lotyšsko) snažili, abychom se cítili co nejlépe. Tento krásný pocit ve mě zůstal celý týden.

Prohlídka Gulbene ve skupinách

Po obědě jsme byli rozděleni do skupin po 8 členech, každý jiné národnosti. Každý tým dostal tablet, ve kterém byla připravená aplikace pro následující aktivitu. V aplikaci byla mapa Gulbene a na mapě jsem mohli vidět naši polohu a 25 bodů, různě rozmístěných po Gulbene. Pro zobrazení úkolů a získání bodů jsme museli na tyto body dojít, takže jsme cestou prošli téměř celé Gulbene. Když jsme na bod došli, jednoduše na nás vyskočilo okno s otázkou a nabízenými odpověďmi. Bohužel se otázek některé holky z týmu neúčastnily, protože většina byla z matematického okruhu. Přesto jsme ale zažili velmi zábavné odpoledne. Po vypršení časového limitu následovalo vyhlášení soutěže a bohužel i navrácení tabletů.

Luboš Krůta

Mezinárodní bufet

Sobotní večer bychom obvykle strávili nejspíš sezením nad talířem polévky a debatováním s našimi hostitelskými rodinami. Ale nebyl by to správný Euroweek, kdyby naše kýžená evropská propojenost neprošla žaludkem. A tak konečně nadešel čas večere, na který jsme se všichni neskrývaně těšili a někteří s vidinou plánovaného evropského bufetu div nešilhali



hlady. Prostor pro naše hodování nám poskytla jídelna gymnázia, kde poté zástupci každého státu připravovali své menu. Náš stůl se prohýbal pod talíři buchet, staročeských koláčů, lázeňských oplatek, hořických trubiček, pralinek a všemožných jiných dobrot. Zatímco někteří „hosté“ jen nedůvěřivě pozorovali, co jsme připravili, jiní se zaujetím zkoušeli, co se dalo. Největší úspěch však slavily ochutnávky plzeňského piva, které k našemu překvapení znali úplně všichni. Jídlo ostatních národů bylo neméně zajímavé. Osobně jsem se několikrát vracela ke stolu s italskou kuchyní, která navíc lahodila i oku. Mohli jste tu narazit na nekonečné variace chutí a vůní, jídla vynikající absolutně nepředvídatelně i národní speciality známé po celém světě. Po výtečně stráveném večeru jsme se již jen spokojeně odebrali do svých náhradních domovů.

Folklorní vystoupení

Druhý den našeho velkolepého týdne se nesl v duchu prolínání jednotlivých evropských kultur již v plné parádě. K prezentování naší národní hrdosti jsme si nemohli zvolit lepšího způsobu než toho nejtradičnějšího. Tedy doslova si vytančit pomyslné čestné místo v zástupu 20 delegací dychtivě čekajících u pódia.



Že Lotyšsko je zemí svěží, zelenou a přívětivou s nádhernou přírodou, jsme zjistili už při prvním pohledu z okénka autobusu. Místní lidé s tamní flórou doslova souzní a úzkostlivě se starají, aby byla vnímána stejným způsobem i pohledem cizince. Proto se celý dopolední program konal v kouzelném parku s jezerem a vrbami a nám bylo krásně.

Ještě před zahájením jsme měli možnost si projít tradiční trhy (pořádané speciálně pro účastníky Euroweeku) nabízející rozličné střípky lotyšské kultury. Přirozeně však určitý stupeň trémy udělal své, a proto jsme poslední minuty před vystoupením přece jen raději věnovali zuřivému cvičení. Zvolili jsme optimistickou polku doprovázenou tradiční písní „U Rokycan černý les“. Shodli jsme se na klasické taktice „když to zvořeš, hlavně se usmívej a mávej“, což se evidentně výrazně povedlo, jelikož jsme z pódia nakonec triumfálně odtančili za hlasitého potlesku a hlavně si to

neuvěřitelně užili. Troufám si tvrdit, že nejkrásnější ovšem byly naše kroje. Po nekonečném zápase s na první pohled neforemnými košilemi, sukněmi a poněkud pochybně vyhlížejícími chlapeckými podkolenkami nám to náhodou náramně slušelo! Na celé představení měla každá delegace z časových důvodů vyhrazeno maximálně pět minut. I přes to jsme se nechali unášet temperamentními rytmy katalánské hudby, kluci nenápadně pokukovali po krátkých sukních šarmantních Francouzek a celkově jsme byli naprosto nadšeni ze všeho toho talentu najednou soustředěného v jednom místě, v jednom městě, v našem malém milém Gulbene.

Anna Kotorová

Cesta historickým vlakem a muzeum lidových řemesel

Program letošního Euroweeku v Gulbene byl tak nabitý, že sotva co jsme se převlékli z krojů, už už jsme utíkali na oběd do školy, protože fronta se tu stála desítky minut. Na odpoledním programu byla projížďka parní lokomotivou a poté interaktivní prohlídka muzea. Tam se mi obzvlášť líbilo, ale všechno hezky popořadě.

Když jsme přicházeli na nádraží a slyšeli syčení páry, bylo to obrovsky vzrušující, každý z nás byl nadšený z toho, že se poprvé v životě projede Bradavickým expresem. To pochopitelně přeháním. Cílová stanice nebyla ve škole čar a kouzel, ale pokud jste se dívali z okénka do krajiny, tak se cesta zdála býti kouzelná. Ovšem většina cestujících buď spala a nebo konverzovala s novými přáteli z různých zemí Evropy, což je koneckonců jedna z náplní programu Euroweek. A mimochodem, velmi mě překvapilo, jak dobře byly vagóny odhlučněny. Myslím, že ČD mají co dohánět. Po zhruba hodinové cestě touto stoletou mašinou jsme vystoupili vstříc novým zážitkům. Drtivá většina ještě v polospánku.

Přivedli nás do centra jakéhosi starého statku a při příležitosti Euroweeku zde Lotyšští vztyčili vlajku a statek byl přijat na seznam kulturního dědictví. Dostali jsme pokyny a všechny delegace se spolu se svými vedoucími rozprchly po areálu. Na každém stanovišti nám místní předvedli jednu z tradičních prací na statku.

Dozvěděli jsme se, jak se pralo prádlo, mlátilo obilí, nebo jak dlouhou cestu urazilo stéblo lnu, než si ho mohli lidé obléci či jím povléct peřinu. Určitě by si každý z nás měl své přeplněné skříňe vážit. Novinkou pro mě byla stará technika získávání bramborového škrobu, který se pak používal ke škrobení látky i do moučnicků. Dost na mě také zapůsobila kovářská dílna a osobně potvrzuji, že “Kovařina, to je dřina!”- vyzkoušela jsem si to na vlastní kůži. Ovšem ženy, které mlely mouku ručně mezi dvěma kameny, nemohly být žádné trasořítky. I naši hoši



sportovci měli co dělat. Čím si mě ovšem Lotyšů ziskali zdaleka nejvíce, byl pradávný spiralizér na jablka. Takové kovové udělátko s klikou, kterým jsem v mžiku jablko nakrájela, oloupala a ještě oddělila od jadřince. No řekněte, není tohle perfektní vynález? A abychom se náhodou nenudili, na jednom stanovišti byl připraven rychlokurs lotyšského tance (každý přeci rád skotačí), upletli jsme si náramek z barevných bavlnek (já osobně jsem se to pletení snažila pouze napodobit). No, a že jsem se vůbec nezmínila o učitelích? Tak abych to napravila, náš pan učitel naší počítačové generaci názorně předvedl, jak chodit na chůdách, obyčejných dřevěných chůdách. A nemůžu přeci skončit článek o Lotyšsku a nezmínit saunu. I ta tu byla, ačkoli jsem se tomu podívala, protože statek byl postaven již v roce 1785.

Jelikož nám z toho všeho objeovávání vyhládlo, kromě přidělené svačiny (ano, starali se o nás moc hezky) jsme snědli několik čerstvých upečených wafel a posilnili se teplou zeleninovou polévkou.

Co dodat závěrem? Tohle odpoledne pro mě bylo jedním z nejlepších z celého Euroweeku. Ukázkou tradičního venkovského života se mi dozajista trefili do noty a myslím, že i ostatní se bavili. Není na škodu, aby moje generace viděla, jak se naši předci museli nadřít pro každý kousek chleba. Proto bychom si i my měli vážit toho svého.

Nicola Jacobiová

Celodenní výlet

Brzy ráno nás rodiny svezly k autobusu a spolu s delegací Slováků, Maďarů a Bulharů jsme se vydali prozkoumat zajímavá místa okolí Gulbene.

Naši první zastávkou se stala lanovka přes údolí Gauji. Při první pohledu na lanovku jsem znervózněla. Tři opraváři, kteří ji těsně před námi opravovali, vypadali dost nevěrohodně. Byli to zřejmě profesionálové, protože vše fungovalo tak, jak mělo, a my si užívali nádherný výhled na údolí. Po krajině se rozlévalo ticho a slunce ozařovalo blízké hradní stavby.

Do jedné takové jsme se podívali. Velkolepý hrad Turaida mě absolutně nadchl. Při vchodu jsme byli rozděleni do několika skupin a naším úkolem bylo vyplnit pracovní list. Díky tomu si skupiny prošly celý park a prohlédly si všechny památky.

Nejpopulárnější místo celého výletu byla bezpochyby bobová dráha. Nejdříve jsme vyšplhali až do nejvyšších míst budovy, ze kterých startují profesionálové. Naše skupiny startovaly o poznání níže. Do bobu jsme nasedali tak nízko, až jsem si myslela, že se vůbec nerozjedeme. Hodně jsem se spletla. Zaměstnankyně, která každý bob řídila, s námi letěla po dráze místy až 80 km v hodině. Ze sedadla bobu je to šílená rychlost.

Po učešání větrem rozčuchaných vlasů jsme pokračovali na pláž. Očekávala jsem mrazivě ledové moře a vítr šlehající do tváří, ale opak byl pravdou. Voda byla příjemná, a proto jsme využili situace, sundali boty a šli se osvěžit. Ideální příležitost pro nafocení památečních snímků. A nebylo jich málo.

Vrátili jsme se do autobusu a pokračovali v cestě. Poslední zastávkou byla rezervace. Mohli jsme si zblízka prohlédnout středověká dřevěná obydlí válečníků. Tato velmi malá



obydli byla vybudována na vodě a vedl k nim jen úzký most, který v případě napadení zničí. Chtěli tak předejít napadnutí jinými bojovníky.

Domů jsme se vrátili už za tmy a pořádně unavení, ale výlet stál za to.

Saskie Burešová

Evropské diskutování

Jednou z aktivit letošního Euroweeeku byly diskuze. Vzhledem k tomu, že Evropa je nyní zmítána jedním problémem za druhým, bylo toto téma očekávaným zpestřením.

Před samotnou diskuzí jsme se shromáždili v celkem prostorném sále gymnázia, kde pro každého byla nachystána židle. Následně promluvil student vysoké školy v Rize. Shrnul momentální problémy Evropské unie od Řecka přes Ukrajinu až k migrační krizi. Jeho projev byl většinou objektivní. Neodpustil si však poznámku, že „čtyřicet kilometrů od Gulbene svoboda již končí“, čímž jistě narážel na sousední Rusko. Velmi zdůrazňoval, že pokud budeme jednotní a budeme se navzájem respektovat a mít se rádi, překonáme každý problém. Poté jsme se shromáždili do několika skupin podle seznamu, který jsme si před diskuzí přečetli v hale u vstupu do gymnázia. Následně jsme se přesunuli do tříd, kde probíhala následná diskuze.

Nyní však budu popisovat pouze svou skupinu, u ostatních se průběh mohl lišit.

Každý jsme se ve vyhrazené třídě posadili na židli, rozmístěné kolem obvodu. Diskuzi vedli dva zdejší studenti. Řekli nám, kterým tématem se budeme zabývat, a vybrali studenta, který bude výsledky zapisovat do prezentace. Cílem bylo, aby každý řekl jedno téma, které se týká našeho problému. Výsledkem za hodinu a půl byly tři slajdy, ve kterých byly napsány názvy témat, která každý z nás řekl. Diskuze nakonec dopadla tak, že 95 % času mluvili čtyři lidé. Podle mě organizace mohla být daleko lépe navržena.

Poté jsme šli zpět do hlavního sálu, kde každá skupina prezentovala své shrnutí celkem něco přes dvě hodiny. Většinu těchto skupin prezentovali Angličané, neboť šlo o to přibližně čtvrt hodiny plynule mluvit anglicky. Většina publika neposlouchala, protože objektivně řečeno, projevy byly velmi nudné. Byli jsme napomínáni za povídání a jednou se i zvedla jakási žena, která svým proslovem dovedla studenty k několikasekundovému tichu. Nakonec vše ukončil znovu onen vysokoškolský student.

Shrnutím celé diskuze bylo jakési velmi povrchní tlachání. Diskuzí se nic nevyřešilo ani nevyřeší, přestože všichni mluvili o tom, jak je potřeba být pospolu, čímž všechno překonáme atp.

Sbor

Jako alternativa ke sportovnímu odpolední byla možná účast ve sboru. Shromáždili jsme se ve stejném sále jako na diskuzi, ovšem v počtu asi třiceti lidí. Začali jsme zpíváním v kruhu jakési lotyšské písně, kterou jsme doprovázeli podivnými gestikulacemi a pohyby. Poté jsme dostali papír s částmi různých písní, které byly spojené do jedné písně. Poslední částí této superpísně byl refrén hymny Euroweeeku. Celý tento song jsme večer zazpívali při slavnostním sundávání vlajky Euroweeeku.

Robert Poláček

Sportovní odpoledne

Sportovní odpoledne, které probíhalo ve školní tělocvičně, slavnostně zahájil lotyšský bobista, Daumants Dreiškens, který na zimní olympiádě v Sochi získal stříbrnou medaili. Účastníci byli předem náhodně rozděleni do týmů po osmi. Každé družstvo bylo složeno z odlišných států a všichni spolu museli komunikovat zejména v angličtině. Poté byl ke každému družstvu přidělen jeden lotyšský student, který nás doprovázel na všechny stanoviště a vedl naši skupinu. Pro můj tým hra začala házenou. Hráli jsme tři čtyřminutové zápasy proti ostatním týmům. Pokračovali jsme hodem frisbee a šípkami. Dalším bodem byl orientační běh v lese. Poté jsme museli uklidnit naše rozpumpovaná těla u skládání puzzlí na čas. Následovalo skákání přes švihadlo a hod na basketbalový koš. Po dokončení všech aktivit jsme měli asi 2 hodiny volna, které jsme strávili v hostitelské rodině přípravu na večerní party.



Farewell party

Večerní program začal v 19 hodin slavnostním projevem ředitelky školy. Poté každý dostal svíčku a venku před školou jsme poskládali veliký zářící nápis EUROWEEK. Následovalo rychlé focení všech účastníků. Samotný závěrečný koncert se konal také ve školní tělocvičně. Vše vypuklo zhruba ve 20:00 vystoupením tradiční lotyšské kapely. To se během prvních pár písní zvrhlo na obrovskou taneční show. Všichni naskákali na podium a začali tančit do rytmu největšího bubnu v Evropě. Po hudebním vystoupení bylo promítáno úžasné video s fotografiemi z jednotlivých dnů zakončené pozvánkou do hlavního města Rigy, kam jsme se druhý den vypravili. Po prezentaci fotek buben uvedl příjždějící obrovský dort s logem Euroweeku. Všichni jsme si na něm společně pochutnali. Po ceremoniálu se konala závěrečná party, na které DJ zahrál pro každou zemi ty nejtýpější písně. Nechybělo ani Žijeme len raz pro Čechy a Slováky. Během diskotéky jsme se mohli občerstvovat v bufetu. Program probíhal do půlnoci a poté se všichni odebrali do svých hostitelských rodin.

Barbora Dyková

Výlet do Rigy

Náš šestý den v ráji nezačínal vůbec růžově. Naplánován byl výlet do Rigy. To znamenalo budíček již před šestou hodinou ranní (po závěrečné party žádný med). To se projevílo na cestě autobusem, kde panovala ospalá nálada. Ani lotyšská hlavní silnice z východu směrem na Rigu tomu moc nepřidala.

První zastávkou byl náš hotel Tallink, jenž překypoval luxusem. Na otálení po pokojích však nebyl čas. Památky čekají. Naše prohlídka Rigy začala na tom nejstrašnějších možném místě. Budovou KGB. Již od prvních kroků na vás dýchla historie. Omítky neupravené, dlaždice neopravené. Vše bylo ponecháno v původním stavu. Ještě dnes mám husí kůži, když

si vzpomenu na strasti a utrpení, které zde museli, z velké části nevinní lidé, prožít. Za dechberoucího výkladu průvodce jsme prošli celou budovu s otevřenou pusou. Člověk si hned uvědomí, jaké to má štěstí, že žije v dnešní době.

Následoval oběd v řížské univerzitě a poté procházka hlavním městem Lotyšska. Měli jsme možnost vidět Pomník svobody, operu, či krásné údolí řeky Daugavy. Onu řeku jsme následně překonali, abychom navštívili místní moderní knihovnu a la Kaplický. Zde jsme strávili něco přes dvě hodiny. Zábava to zrovna nebyla. Ale skvostná vyhlídka nám vše vynahradila. Zbytek



dne jsme dostali volno. Každý s ním nakládal dle svého. Já se snažil obejít zdejší trhy a prohlédnout si staré město. Mezi radikálnější členy výpravy patřili naši učitelé. Ti se nevědomky zúčastnili protislámské demonstrace v centru Rigy. Nám žákům stačila krátká ochutnávka místního piva nebo výlet do 26. patra místního mrakodrapu s výhledem na Rigu jako na dlani. Noc jsme přežili bez problémů. A tak jsme mohli spokojeně snít o dalším půvabném dnu, který na nás v Lotyšsku čekal.

Šimon Ekl

Život v hostitelských rodinách

Jako každý rok byli jednotliví studenti ubytováni v hostitelských rodinách. S našimi rodinami jsme komunikovali ještě před odjezdem na Euroweek, a to přes e-mail nebo facebook. Myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že jsme byli s našimi hostiteli nadmíru spokojeni. Zpočátku jsem měla velké obavy, protože mám bezlepkovou dietu a vzhledem k tomu, že se to zjistilo o prázdninách, neměla jsem to napsané v přihlášce na Euroweek, a tudíž o tom moje hostitelská rodina předem nevěděla. Naštěstí, když se to dozvěděli, mi řekli, že s tím nebude vůbec žádný problém, a tak jsem měla o starost méně. Dále jsem měla poněkud obavy z našeho dorozumívání, protože moje hostitelka mi napsala, že neumí moc dobře anglicky a její manžel nemluví anglicky vůbec. Naštěstí měli dvě dcery (obě studují v Rize, a proto jedna přijela až v pátek a s druhou jsem se vůbec nesetkala), které umí anglicky velmi dobře.



Když jsme přijeli do Gulbene a setkali se s našimi rodinami, zjistila jsem, že to bude těžší, než jsem si představovala. Díkybohu to byl ale jen první dojem a já si brzo zvykla na pomalé mluvení, zjednodušené věty a krkolomnou angličtinu mé hostitelky.

Už podle e-mailů, které jsme si vyměnili, mi bylo jasné, že jsou moc milí. Bydleli v malém útulném bytě v jedné docela ošklivé bytovce bez výtahu, takže do teď lituji svého hostitelského “tatínka“, že musel několik pater táhnout můj těžký kufr.

Hned první večer po večeři, kde jsem se statečně snažila konverzovat a používat těch několik ruských frází, co znám, (protože ruštinu ovládali velmi dobře), mě vzali do města a ukázali mi hlavní památky a krásy Gulbene. Pak mi ještě nabízeli, že se můžu koukat na nějaký film na počítači, ale já byla po dlouhé cestě tak unavená, že jsem šla spát.

Kromě neuvěřitelné pohostinnosti mě překvapovala ještě nekonečná starostlivost mé hostitelky. Pořád se ujišťovala, jestli nemám hlad, žízeň nebo mi není zima. Když mě ráno vozila do školy, kde jsme se setkávali s ostatními, zůstala se mnou, dokud se mi nepodařilo najít někoho z naší skupinky, aby měla jistotu, že se nikde neztratím.

V pátek večer jsem se konečně seznámila s jejich dcerou. Její angličtina byla skutečně velmi dobrá, takže jsem si měla s kým povídat.

Bohužel jsme měli celý týden velmi nabitý program, takže s rodinami jsme trávili jenom večery, ale i tak to bylo skvělé.

V pondělí moje hostitelská "sestra" zase odjela do Rigy, ale jelikož tam měla dělat delegátku Slovincům, slíbily jsme si, že se ještě sejdem.

Nakonec nastal poslední den a s ním i loučení. Myslím, že jsme všichni byli velmi smutní (kdo by dokázal po závěrečné party vstát v pět ráno, rozloučit se s lidmi, kteří mu i za tak krátkou dobu přirostli k srdci, a ještě mít dobrou náladu...?)

Své hostitele jsem samozřejmě pozvala, aby mě přijeli někdy navštívit (a na radu paní učitelky Kárové jsem důrazně dodala, že to není jen zdvořilostní fráze, ale opravdu to myslím vážně), takže doufám, že to skutečně vyjde a já je neviděla naposledy.

Anna Košařová

Závěrečné ohlasy

Celý Euroweek bych označila za nejlepší školní akci a nejlepší týden v mém životě. Vše bylo naprosto perfektně zorganizováno. Poznala jsem desítky nových lidí z různých koutů Evropy. Je neuvěřitelné, že všechny spojil dohromady jeden projekt. Díky společnému jazyku jsme mohli bez problému komunikovat a spolupracovat na plnění všech úkolů. Organizátoři opravdu naplnili celý týden tím nejlepším, čím mohli. Ukázali nám celé Lotyšsko, které jsem až do nedávna považovala za malou a bezvýznamnou zemi. To jsem se ale mýlila. Lotyši jsou velmi vstřícní a milí lidé. Lotyšsko je země s nádhernou tradicí a přírodou, které bychom jim mohli závidět.

Barbora Dyková

Kdybych měl náš pobyt v Lotyšsku shrnout, řekl bych jediné. Byl to nejúžasnější týden mého života a je třeba za to poděkovat všem lidem od pořadatelů Euroweeku, školy, učitelům až po mé spolužáky a hostitele. Všichni dohromady dokázali vytvořit velice přátelské a mírumilovné prostředí, kde navzdory odlišným národnostem nebyl znát žádný diametrální rozdíl. Ba naopak. Všichni jsme si v rámci tohoto projektu dokázali získat přátele napříč kontinentem (milované slovenské bratry s dovolením nepočítám). Zvláštní kapitolou je pro mě lotyšský lid. Těžko popsat a vyzdvihnout jeho všudypřítomnou ochotu a ohleduplnost vůči nám studentům. Lotyšsko jako takové jsem si opravdu zamiloval. Doufám, že se mi ho alespoň ještě jednou povede navštívit. Chtěl bych se totiž znovu setkat se svým starým známým hostitelem a poklábosit, jaké že to tenkrát vlastně bylo.

Šimon Ekl

Poznávat nové lidi je prý nejlepším prostředkem k sebepoznání a rozšíření obzorů, říká se. A co teprve když týden trávíte se studenty stejně smýšlejícími, talentovanými, vzdělanými a všeobecně zajímavými! Společným zájmem a vztahem k záležitostem týkajících se evropské politiky a současné situace je váš zážitek umocněn. Láskou k angličtině a jazykům pak v mém případě dovršen a já nemohu být spokojenější. Euroweek je akcí, která je unikátní a nenapodobitelná především ve své snaze sblížit všechny bez rozdílu. A proto když je Evropa rozbouřená, dostane se vám zde jakéhosi interního míru. Organizaci letošního ročníku v oblasti výletů, sportovních akcí, koncertů, workshopů i nejmenších detailů navíc považuji za nejlépe zvládnutou za posledních několik let. Tak směle příští rok do Rumunska!

Anna Kotorová

